

Sygn. akt

III AUa 107/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 czerwca 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **11 czerwca 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **F. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **5 listopada 2013 r.** sygn. akt **IV U 277/13**

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 czerwca 2014 r.

Decyzją z dnia 21 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J., odmówił wnioskodawcy F. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dochodzonego wnioskiem z dnia 12 września 2012r.

w trybie w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art.57 ust.1 w/w ustawy organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, skoro - w świetle orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 2 stycznia 2013r. – nie jest niezdolny do pracy.

Wnioskodawca F. L. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie .W odwołaniu

z dnia 19 lutego 2013r., wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie jego uprawnienia do dochodzonego świadczenia rentowego, zarzucił organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący oceny stanu jego zdrowia jako stanu nie sięgającego granic niezdolności do pracy. Podając na jakie schorzenia cierpi i jakie schorzeniom tym towarzyszą dolegliwości, odwołujący naprowadzał, że wbrew stanowisku Komisji Lekarskiej Zakładu – przy dodatkowym uwzględnieniu charakteru jego dotychczasowej pracy pracownika fizycznego w lesie -obecny stan zdrowia uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek zatrudnienia, co dodatkowo potwierdzać miało uprzednie orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 22 października 2012r. uznające go za częściowo niezdolnego do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 marca 2013 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J., wnosił o oddalenie żądania wnioskodawcy z tego samego względu jaki powołany został w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji . Jednocześnie opisując przebieg postępowania rentowego pozwany nie kwestionował naprowadzanej przez odwołującego okoliczności związanej z uzyskaniem uprzedniego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS o częściowej niezdolności do pracy tu jednak przy podkreśleniu ,iż orzeczenie to ustalało jednocześnie ,że niezdolność ta powstała dopiero w dniu złożenia wniosku rentowego, co w przebiegu ubezpieczenia wnioskodawcy i tak nie mogło skutkować przyznaniem prawa do renty wobec braku wymaganych 5-ciu lat okresów składkowych i nieskładkowych w 10-cioleciu liczonym wstecz od tak określonej daty (okres ten zamknął się bowiem w wymiarze zaledwie 3 lat, 7 miesięcy i 20 dni) .

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, po rozpoznaniu odwołania F. L., wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. (sygn. akt IV U 277/13) oddalił odwołanie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że F. L. ur. (...) posiada wykształcenie podstawowe. W przebiegu ubezpieczenia wnioskodawca wykonywał pracę pracownika fizycznego w lesie , jako sezonowy robotnik leśny względnie drwal-pilarz. W dniu 10 lutego 1997r.odwołujący po raz pierwszy wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do renty , co skutkowało odmowną decyzją ZUS z dnia 24 marca 1997r. Kolejny wniosek z dnia 4 stycznia 1999r. doprowadził do ustalenia prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 1999r. do 28 lutego 2000r., decyzją ZUS z dnia 26 lutego 1999r. Wstrzymanie wypłaty świadczenia z uwagi na odzyskanie przez wnioskodawcę zdolności do pracy z dniem 1 marca 2000r. potwierdzone zostało decyzją ZUS z dnia 6 marca 2000r. , która zaaprobowana została przez Sąd Okręgowy w K. w prawomocnym wyroku z dnia 12 grudnia 2000r. w sprawie o sygn. akt IV U 1643/00 oddającym odwołanie F. L.. Następnie wnioski rentowe wnioskodawcy z marca 2001r. jak i z października 2002r. także zostały załatwione negatywnie , przy czym w odniesieniu do tego ostatniego prowadzone było również postępowanie sądowe (sprawa o sygn. akt IV U 2341/02 Sądu Okręgowego w Krośnie) prowadzące do potwierdzenia pełnej legalności decyzji ZUS o odmowie wnioskodawcy prawa do renty z uwagi na utrzymujący się nadal stan jego zdolności do pracy. W dniu 12 września 2012r.F. L. ponowił żądanie przyznania prawa do renty –wykazując w przebiegu ubezpieczenia w okresie 10-ciu lat wstecz jedynie okres 3 lat 7 miesięcy i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych) –co skutkowało wydaniem przez organ rentowy zaskarżonej w niniejszym postępowaniu kolejnej odmownej decyzji z dnia 21 stycznia 2013r. opartej na orzeczeniu Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 2 stycznia 2013r. uznającym wnioskodawcę za zdolnego do pracy. Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dowód z łącznej opinii biegłych lekarzy: neurologa , ortopedy i chirurga -mający na celu weryfikację dotychczasowej oceny stanu zdrowia odwołującego z postępowania administracyjnego przed ZUS – pozwolił z kolei Sądowi Okręgowemu w Krośnie na poczynienie w sprawie ustalenia

o występowaniu u odwołującego częściowej okresowej (do września 2015r.) niezdolności do pracy, nie mniej jednak powstałej najwcześniej w dacie złożenia ostatniego wniosku rentowego. Jak podkreślił bowiem Sąd Okręgowy - opierając się w tym względzie w zupełności na wyżej powołanej opinii biegłych (uznając tym samym dowód ten za w pełni miarodajny, przy podkreśleniu zarówno fachowości biegłych, zupełności ich opinii, a także braku jakichkolwiek do opinii zastrzeżeń samego odwołującego), choć wnioskodawca przede wszystkim z uwagi na aktualny stan narządu ruchu (zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego z wielopoziomową przepukliną i stenozą kanału kręgowego, oraz entezopatię okolicy nadkłykcia bocznego kości ramiennej lewej, przy występującej nadto miażdżycy kończyn dolnych) nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej z dźwiganiem przedmiotów, co przy uwzględnieniu jego kwalifikacji zawodowych czyni go częściowo niezdolnym do pracy, to jednak dostępna dokumentacja medyczna nie pozwala na przyjęcie wcześniejszej od dnia złożenia przedmiotowego wniosku rentowego daty powstania tej niezdolności. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Krośnie, dokonując oceny prawnej sprawy, uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione, a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu, jakkolwiek z innego niż ten naprowadzany przez organ rentowy w uzasadnieniu tejże decyzji względu. Powołując bowiem w podstawie prawnej wyroku art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), Sąd I instancji stwierdzał, że wnioskodawca F. L. nie spełnił jednej z trzech przesłanek nabycia prawa do renty, odniesionej jednak nie do – jak przyjął ZUS-braku niezdolności do pracy, ale braku wymaganego okresu ubezpieczenia – w tym wypadku 5-ciu lat okresów składkowych i nieskładkowych przypadających na dziesięciolecie liczone wstecz od daty powstania niezdolności do pracy, jako że w tym wypadku okres ten zamknął się jedynie w wymiarze 3 lat, 7 miesięcy i 20 dni. W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 5 listopada 2013r. zaskarżony został przez wnioskodawcę F. L.. W apelacji z dnia 17 grudnia 2013 r. (v. k. 36-37) odwołujący, nie precyzując w sposób formalny podstaw zaskarżenia, domagał się zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez przyznanie mu prawa do renty, względnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krośnie. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący – nie kwestionując ustaleń faktycznych Sądu I instancji tak w zakresie przebiegu jego ubezpieczenia (legitymowania się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 3 lat, 7 miesięcy i 20 dni w dziesięcioleciu liczonym wstecz od dnia 12 września 2012r. tj. od dnia złożenia ostatniego wniosku rentowego) jak i występującej u niego częściowej okresowej niezdolności do pracy, podnosił jedynie, że w jego ocenie niezdolność ta powstała znacznie wcześniej niż przyjęli to biegli a w ślad za nimi Sąd Okręgowy w Krośnie. Przyznając, że nie kwestionował w tym zakresie opinii biegłych, apelujący akcentował, iż nie miał świadomości znaczenia powyższego ustalenia dla dochodzonego prawa do renty bo w przeciwnym razie „wnosiłby o dodatkową opinię biegłych wskazując na okoliczności świadczące o tym, że od dawna jest osobą niezdolną do pracy”.

Pozwany organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy F. L., zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Wyrok bowiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 5 listopada 2013 r. jest – w ocenie tut. Sądu – wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Przede wszystkim, już na wstępie stwierdzić należy, że nieprawdziwe jawią się twierdzenia skarżącego jakoby nie miał świadomości znaczenia ustalenia daty powstania jego niezdolności do pracy, jako przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego. Przeczy temu wyraźnie przebieg postępowania przed organem rentowym poprzedzający wydanie zaskarżonej decyzji, w którym orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 22 października 2012 r. uznającego wnioskodawcę za częściowo okresowo niezdolnego do pracy od dnia 12 września 2012 r. tj. od dnia

złożenia wniosku rentowego oprotestowane zostało przez samego odwołującego w sprzeciwie (v. k. 28 akt rentowych), w sytuacji gdy uprzednio wydana już została decyzja odmawiająca prawa do renty z dnia 7 listopada 2012 r. (uchylona zaskarżoną w niniejszym postępowaniu sądowym decyzją z dnia 21 stycznia 2013 r.) z powodu nielegitymowania się przez F. L. wymaganym okresem 5-ciu lat ubezpieczenia w ostatnim 10-cioleciu. Tym samym wnioskodawca winien był w postępowaniu sądowym, w którym opinia biegłych potwierdziła orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, kwestionować przyjętą datę powstania niezdolności do pracy, czego jednak w żaden sposób nie uczynił i co więcej nie czyni tego także skutecznie w postępowaniu apelacyjnym, w którym twierdzenia o „znacznie wcześniejszym inwalidztwie” są zupełnie gołosłowne. Tymczasem w sprawach o świadczenia rentowe gdzie decydującą przesłanką nabycia prawa do renty jest ustalenie tzw. „wstecznej niezdolności do pracy” dla wykazania spełnienia tego warunku konieczna jest analiza źródłowej dokumentacji medycznej z okresu, w którym niezdolność ta miała powstać (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1996 r. II UKN 31/96 OSNAP 1997/14/259, czy z dnia 25 stycznia 2000 r. II UKN 339/99 OSNP 2001/11/396). Taka zaś dokumentacja, jaką dysponowali biegli, a jaka zgromadzona została jeszcze na użytek uprzednich wniosków rentowych odwołującego (lata 1997 - 2001) – jak stwierdzili to zgodnie zarówno lekarz orzecznik ZUS jak i biegli sądowi - nie dozwalała w przypadku wnioskodawcy na tego rodzaju korzystne dla niego ustalenie (przebieg ubezpieczenia odwołującego wskazywał, że dla nabycia prawa do renty konieczne jest wykazanie powstania niezdolności do pracy jeszcze przed dniem 22 września 2002 r.). W tym miejscu należy też podkreślić, że w świetle przywołanych przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prawomocnych wyroków sądowych oddalających odwołania wnioskodawcy od decyzji ZUS odmawiających mu prawa do renty po dniu 28 lutego 2000 r. , jest to stwierdzenie ze wszech miar prawidłowe. W świetle więc powyższego – dzieląc w pełni ustalenia faktyczne Sądu I instancji – należało także w postępowaniu odwoławczym podzielić ocenę prawną tego Sądu sprowadzającą się do stwierdzenia, że wnioskodawca F. L. nie spełnił jednego z trzech koniecznych warunków nabycia prawa do renty przewidzianego w art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. , poz. 1440 ze zm.), jako że nie legitymuje się wymaganym okresem ubezpieczenia.

Z tego to więc zasadniczego względu i na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.